

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδόπουτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 18 Δεκεμβρίου 1937

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 3

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Καὶ μάλιστα καλὰ θὰ κάμης
νὰ μὴν ἔρθης ἄλλη φορὰ ὧς ἐδῶ.
Καὶ τώρα φεύγοντας, πήγαινε τοῖχο-
τοῖχο μὴν τυχὸν καὶ σὲ ἰδῇ, ἐξακο-
λούθησε σιγώτερα.

Τὸ ἀγόρι ἔφυγε ἀ-
θόρυβα, καὶ ἡ Ἀννα-
μπέλλα ἄρχισε ν' ἀνε-
βαίνει τὴ σκάλα μὲ
χτυποκάρδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

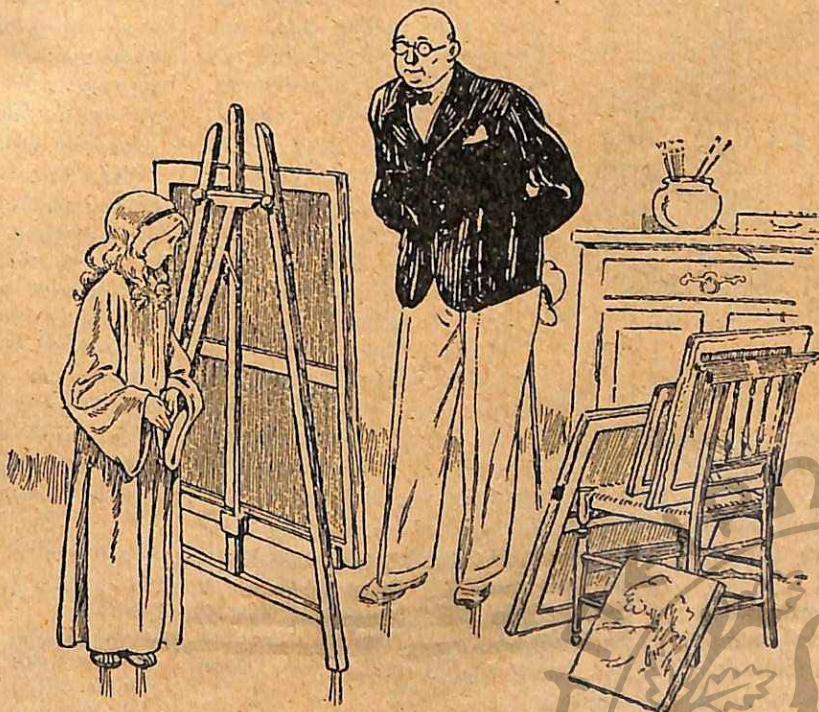
Σκυμμένη πάνω ἀ-
πὸ τὸ τζάκι, ἡ Ἀν-
ναμπέλλα ἀνάθει τὴ
φωτιά ὅστερα ἀπὸ
πολλὰ φουήματα. Μιά
μικρὴ κόκκινη φλόγα
ξεπετάγεται ἐπιτέλους
τότε τὸ κοριτσάκι βάζει
τὸ μπρίκι κι' ὡς-
που νὰ βράσῃ τὸ
νερό, πηγαινοέρχεται
στὴν κουζίνα ἐλαφρὰ
κι' ἀθόρυβα, βάζοντας
τάξη.

Κάθε πρωὶ τὸ ἴδιο
γίνεται. Δὲν εἶναι πα-
ρὰ μόνο δώδεκα χρό-
νῶν ἡ Ἀνναμπέλλα
κι' ὅμως τῆς φαίνεται
πὼς ἀπὸ τότε ποὺ θυ-
μάται τὸν ἑαυτὴ της

— δὲν ξέρεῖ ἂν εἶναι χρόνια ἢ αἰῶ-
νες—δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ
ἐτοιμάζῃ τὸν καφέ σ' αὐτὴ τὴ σκο-
τεινὴ κουζίνα, ἀρχίζοντας πάντα ἔτσι
τὴν κουραστικὴ καὶ μονότονη ἡμέρα
της. Κι' ὅμως πόσο θάθελε νὰ πῇ-
γαινε στὸ σχολεῖο μαζί μὲ τ' ἄλλα
κοριτσάκια τῆς ἡλικίας της, ἢ νὰ
μένῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ κάθεται μὲ τὸ
ἐργόχειρό της κοντὰ στὸ παράθυρο!

Τί εὐχαρίστημένη ποὺ θὰ ἦταν ἂν
ἡ θεῖα Ὀνωρίνα τὴν ἄφηνε νὰ πῇ
νὰ μάθῃ ραπτική.

Μὰ ἡ θεῖα Ὀνωρίνα δὲν ἤθελε.
Μερικὰ χρόνια εἶχε στείλει τὴν μικρὴ
σχολεῖο. Μόλις ὅμως εἶδε πὼς ἡ

«Ὁ βαρὼνος Βάρνα τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά...»

Ἀνναμπέλλα εἶχε μάθει ἐπάνω-
κάτω νὰ γράφῃ τ' ὄνομά της, τὴν
ἐπῆρε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τὴν ἔδγα-
λε στὴ βιοπάλη.

Ἡ γριὰ Ὀνωρίνα εἶχε στὸ ἰσόγειο
τοῦ σπιτιοῦ ἓνα μικροεμπορικὸ δπου
πουλοῦσε ἀπ' ὅλα: τετράδια τοῦ
σχολεῖο καὶ καραμέλλες, χαρτὶ τοῦ
γραφίματος καὶ κλωστὲς γιὰ μαντα-
ρίσματα. Στὴν ἀνεψιά της ἔδινε νὰ

πουλάῃ ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγορά-
σῃ στὸ δρόμο: κορδόνια γιὰ τὰ πα-
πούτσια, κάρτ-ποστάλ, σπέρτα.

Ἡ Ἀνναμπέλλα τράβηξε τὸν κα-
φέ ἀπὸ τὴ φωτιά ἀναστενάζοντας.
Τὸν σερβίρισε καὶ πλησίασε πρὸς τὴ
μισάνοιχτη πόρτα τῆς θεῖας της. Ἡ
γριὰ Ὀνωρίνα εἶχε ξυπνήσει.

— Καλημέρα, θεῖα μου, εἶπε τὸ
κοριτσάκι μπαίνοντας μέσα.

Ἡ ἄλλη τῆς ἄρπα-
ξε τὸ δίσκο ἀπὸ τὰ
χέρια, καὶ ρουφώντας
μὲ ἀπόλαυση τὸν κα-
φέ της, τὴ ρώτησε:

— Ἐβγάλες τὰ ρού-
χα ποὺ ἦταν στὴ
σκάφη;

— Ὅχι ἀκόμη, θεῖα
μου.

— Καὶ τί ἔκανες
ἴσαμε τώρα;

— Εἶναι πολὺ νω-
ρὶς ἀκόμη, μόνο τὴν
κουζίνα πρόφτασα νὰ
συγυρίσω, δικαιολογή-
θηκε ἡ μικρούλα.

— Καὶ δὲν μοῦ λές;
Τὸ ψωμί σου τὸ ἔ-
φαγες;

— Μιὰ μπουκίτσα
μοναχά.

Ἡ γριὰ μέγατρα ἀ-
νασηκώθηκε ἀπὸ τὸ
κρεβάτι της κατακόκ-
κινη. Τὰ μάτια της
πετοῦσαν σπίθες.

— Παλιοκόριτσο,
γιὰ νὰ φᾶς τὸ ψωμί μου δὲν εἶναι
ποτέ πολὺ νωρίς. Γρήγορα στὴν κου-
ζίνα!

— Μάλιστα, θεῖα μου, ἔκανε μη-
χανικὰ τὸ κοριτσάκι.

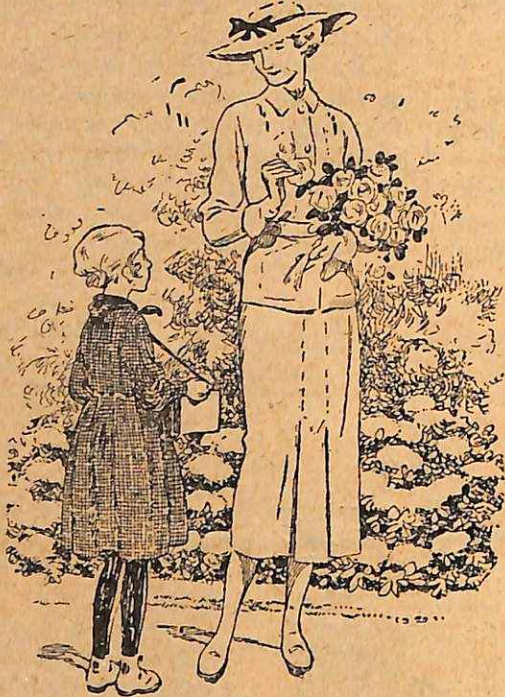
Ἵστερα, βλέποντας πὼς ἡ θεῖα της
δὲν εἶχε νὰ τῆς πῇ τίποτ' ἄλλο, γύ-
ρισε πίσω στὴν κουζίνα.

Ἡ σκάφη ἦταν μεγάλῃ καὶ βα-
ρεῖά. Τὸ κοριτσάκι τὴν ἔσπρωξε μὲ

κόπο ως την ταρτσούλα κι' ύστερα βούτηξε τα χέρια της στο κρύο νερό.

Ενώ ξέπλενε τα ρούχα, δ' νοός της έτρεχε στη χθεσινή της περιπέτεια. Μέσα της ένοιωθε ανακατεμένα ένα σωρό συναισθήματα. Τι να ήταν άραγε κρυμμένο κάτω από την περούκα της κούκλας; Θά κατάφερνε τάχα ο Ρικάρντο να την ξαναβρεί; Είχε τα μάτια της καρφωμένα στον αντικρινό τοίχο άφηρημένη. Γιατί άραγε της είχε δώσει ή γριά την κούκλα; Και γιατί έκείνοι οι δύο άγνωστοι της την είχαν πάρει; Δεν καταλάβαινε κι' ένοιωθε τον έκυτό της αδύνατο κι' άνυπεράσπιστο μπροστά σ' αυτό το μυστήριο.

Η φωνή της θείας της, που είχε

«Μια νεαρή ξένη πλησίασε την Άνναμπέλλα...»
(Σελ. 22, στ. β')

έρθει σιγά-σιγά και χωρίς ή μικρούλα να την καταλάβει, την ξύπνησε από τους ρεμβασμούς της.

— Τι κάνεις αυτού, άρχιτεμπέλα; Σε πήρε ο ύπνος πάνω στη σκάφη; Μήπως έχεις όρεξη να σε ξυπνήσω; Η Άνναμπέλλα γύρισε το κεφάλι της κι' εὐθύς το κατέβασε γιά ν' αποφύγει το μπάτσο. Μες στο αδύνατο φως της αυγής το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Αφού έγύρισε εδω κι' εκεί ελο το απόγευμα, ή Άνναμπέλλα πήγε και στο πάρκο όπου είχε τους περισσότερους πελάτες.

Οι νταντάδες, τα παιδιά, οι ήλικιωμένοι κύριοι που έρχονταν γιά να

διαβάσουν την εφημερίδα τους στο υπαίθρο, οι νεαροί φοιτητές, όλοι γνώριζαν τη συμπαθητική μικρούλα και όταν χρειάζονταν κάρτ-ποστάλ ή κορδόνια γιά τα παπούτσια τους, άπ' αυτήν αγοράζαν πάντα.

Έτσι ή Άνναμπέλλα πούλησε μια δωδεκάδα κάρτες σ' ένα γέρο κύριο που πήγαινε περίπατο τα έγγονάκια του. Μια δεσποινίς της αγοράσε μια δεσμίδα χαρτί του γραφίματος, και μια νταντά ένα ζευγάρι μαύρα κορδόνια.

Με το κουτί της στα χέρια περπατούσε ανάμεσα στις δενδροστοιχίες, κοιτάζοντας προσεκτικά μέσα από τα δένδρα, με την έλπίδα μήπως δει ή ξαπρόβάλλει πάλι ή μυστηριώδης έκείνη γριά.

Μά ή ώρα περνούσε και ή γριά δεν φαινόταν.

Αντί γι' αυτήν, μια νεαρή ξένη πλησίασε κατά το ήλιο-δοσίλειμα την Άνναμπέλλα. Το κοριτσάκι την ήξερε κι' από πριν. Ήταν μια Οδγγαρέζα, ψηλή, λεπτή και πολύ ξανθή, ντυμένη σχεδόν πάντα στα άσπρα και φορτωμένη σχεδόν πάντα με λουλούδια. Από την πρώτη φορά που είχε αγοράσει κάρτες από την Άνναμπέλλα την είχε προσέξει κι' έδειχνε πως την είχε συμπαθήσει. Συχνά την πλησίαζε γιά να την χαϊδέψει και πολλές φορές της έδινε μερικές γαζέτες χωρίς να πάρει τίποτε. Και συνόδευε πάντα την έλεημοσύνη της μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο.

Όταν μιλούσε στην Άνναμπέλλα, ή απαλή φωνή της έτρεπε από συμπάθεια και σίκτο, και τα λόγια που πρόφερε με την αδιάφορα ξενική προφορά της προξενούσαν στο

κοριτσάκι με παράξενη συγκίνηση. Κανένας δέν της έλεγε τίς λέξεις καλό μου παιδί, τόσο γλυκά όσο ή ξανθή ξένη. Η Άνναμπέλλα δέν ήξερε τόνόμά της. Μέσα στην καρδιά της όμως την ώνόμαζε: ή χρυσή κυρία.

Κι' απόψε, όπως και κάθε μέρα, ή χρυσή κυρία ήρθε κοντά στην Άνναμπέλλα χαμογελώντας.

— Τι κάνεις, Άνναμπέλλα;

— Καλά, ευχαριστώ, απάντησε δειλά το κοριτσάκι.

Η ξένη την κοίταξε γιά μια στιγμή σαν να δίσταζε. Έπτετα της είπε, παίζοντας μ' ένα τριαντάφυλλο:

— Άκουσε, καλό μου παιδί. Τώρα και μερικές ήμέρες θέλω να σο

ζητήσω κάτι: Θά ήθελες να μου ποζάρεις;

— Να σάς ποζάρω; επανέλαβε ή Άνναμπέλλα, δίχως να καταλαβαίνει.

— Ναι, να μου ποζάρεις.

Και ήρεμα της εξήγησε:

— Βρίσκομαι εδω γιά να σπουδάσω ζωγραφική και θά ήθελα να μου σταθής να σε ζωγραφίσω.

— Μά... έκκανε το παιδί,

Μή μου λες όχι. Τόσο πολύ την έχω στο νοῦ μου την εικόνα που θέλω να ζωγραφίσω, που μου φαίνεται σαν να τη βλέπω μπροστά μου. Θά είσαι ντυμένη στα όλόλευκα και θά έχης τα μαλλιά σου λυτά και τα χέρια σου σταυρωμένα, και θά κοιτάζης μπροστά σου σαν να βλέπης κάτι που μόνο εσύ θά μπορούς να το ιδής. Τα μάτια σου θά είναι θλιμμένα αλλά το στόμα σου θά χαμογελάει. Την εικόνα αυτή θά την ονομάσω «Ο θλιμμένος Άγγελος». Αν δέν με βοηθήσης όμως εσύ, δέν θά μπορέσω να την κάνω.

— Και γιατί; ρώτησε ή Άνναμπέλλα με άφέλεια.

— Γιατί την εικόνα αυτή εσύ μου την έχεις έμπνεύσει, και αν ακόμα έκανα το γύρο όλου του κόσμου, δέν θά μπορούσα να βρω ένα άλλο προσωπάκι όμοιο με το δικό σου. Δοιπόν σε παρακαλώ, άγαπητό μου παιδί, κάνε μου αυτή τη χάρη.

Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο παρακαλεστικός, που ή μικρούλα συγκινήθηκε.

— Θά ιθθελα πολύ, είπε. Μά είμαι βέβαιη πως ή θεά μου δέν θά μου δώση την άδεια.

— Και αν της το ζητούσα εγώ;

— Ούτε τότε. Και μάλιστα δέν πρέπει να της το πήςτε, γιατί...

Και ή Άνναμπέλλα έσκυψε το κεφάλι κοκκινίζοντας:

(Άκολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΛΟΓΙΑ

ΚΑΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

Αρχόντισσα Ροδίτισσα, πως μπήκες; Γυναίκες διώχνει μια συνήθεια αρχαία έδωθε. Έχω ένα άνιμι, τον Εὐκλέα, τρία αδέρφια, γιό, πατέρα, Όλυμπιο [νίκες]

να με αφήσετε πρέπει, Έλλανδοίκες, κι' εγώ να καμαρώσω μέσ' στα όρατα κορμιά, που γιά το άγρίλι του Ήρακλέα παλαίβουν, θαυμαστές ψυχές, άντρίκιες.

Με τίς άλλες γυναίκες δέν είμαι όμοια: στον αιώνα το σόι μου θά φαντάξη με της άντριάς τα άμάραντα προνόμια:

Με μάλαμα γραμμένος το δοξάζει σε άστραφτερό κατεβατό μαρμάρου ύμνος χρυσός του αθάνατου Πινδάρου».
(† 1912) Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΑΠΕΞΩ από τη Ζάκυνθο, την πατρίδα μου, υπάρχουν δυο νησάκια, οι Στροφάδες ή τα Στροφάδια. Στο έν' άπ' αυτά,

το μεγαλύτερο, υπάρχει ένα πολύ παλιό, μεσαιωνικό μοναστήρι. Στο μοναστήρι αυτό, εδω και τετρακόσια περίπου χρόνια, πήγε νασκητέψη ένας έρωμένος Ζακυνθινός, από μεγάλη, ιταλικής καταγωγής οικογένεια, που τον έλεγαν Διονύσιο Σιγούρο. (Δραγανίγος ήταν το βαφτιστικό του, αλλά όταν άποφάσισε να ιερωθής, το άλλαξε σε Διονύσιο, όπως συνηθίζουν οι κληρικοί, όταν τόνόμά τους είναι ξενικό, να παίρνουν άλλο από το χριστιανικό καλαντάρι που νάρχιζει από το ίδιο γράμμα). Ο άσκητης των Στροφάδων ήταν πρωτύτερα ήγούμενος στο Ζακυνθινό μοναστήρι της Άναφωνήτρας· κι' ακόμα πρωτύτερα Έπίσκοπος στην Αίγινα. Είχε φτάσει δηλαδή, από άναγνώστης, στον ανώτερο βαθμό της ιερωσύνης· αλλά πραιτήθηκε από κάθε αξίωμα, γιά να τελειώση τη ζωή του σαν άπλός, ταπεινός καλόγερος, άσκητης. Και πραγματικώς, πέθανε στο μοναστήρι των Στροφάδων σε γήρας βαθύ.

Αλλά το λείψανό του δέν έλωσε. Ο Διονύσιος Σιγούρος είχε άγιάσει. Κι' ύστερ' από πολλά χρόνια τον μετέφεραν σαν Άγιο στην πατρίδα του, το Πατριαρχείο τον άναγνώρισε και τον έκανόνισε, οι Ζακυνθinhoι τον άνακήρυσαν πολιούχό τους, του έχτισαν μια λαμπρή εκκλησία μ' ένα πανύψηλο κι' άρμονικώτατο καμπαναρείο στην παραλία, τον έβαλαν, ντυμένο άρχιερατική στολή, σε μια χρυσή και χρυστάλλινη θήκη, έκρυψαν αυτή τη θήκη με το ιερό λείψανο σε μια άσημνια λάρνακα, κι' ούτ'η τη λάρνακα την τοποθέτησαν στην άκρη του Ίερού της εκκλησίας, όπου οι προσκυνητές, μπαίνοντας από την τρίτη του θύρα, σκύβουν μ' εὐλάβεια και την προσκυνούν. Όποιος θέλει, προσφέρει κάτι τι στην εκκλησία και του άνοίγουν τη λάρνακα, γιά να νάσπασθ'η τα ίδια τα πόδια του Άγίου, εκεί που ή χρυσή θήκη είναι πάντ' άνοιχτή.

Αλλά δυο φορές το χρόνο που δ' Άγιος γιορτάζει — στις 17 του Δεκέμβρη, επέτειο του θανάτου του, και στις 24 του Αδγούστου, επέτειο της μετακομιδής του σεπτού λειψάνου στη Ζάκυνθο — ή θήκη όλη βγαίνει από τη λάρνακα και στήνεται όρθή στην τρίτη έκείνη θύρα του Ίερού. Ο Άγιος μένει εκεί τρεις ήμέρες. Χιλιά-

δες άνθρωποι, Ζακυνθinhoι και ξένοι, που συρρέουν άπ' όλη την Έλλάδα, περνούν από μπροστά του, γονατίζουν και του άσπάζονται τα πόδια. Γίνεται ένα μεγάλο τριήμερο πανηγύρι. Κι' άνήμερα της γιορτής — τον χειμώνα πρωτ', το καλοκαίρι βράδυ — ο Άγιος λιτανεύεται σ' όλη του την πόλη. Και είναι πραγματικώς ένα όπεροχο θέαμα αυτή ή μεγάλη, ή έπίσημη, ή πολυάνθρωπη και κατνυκτική λιτανεία. Με πόση συγκίνηση τη θυμούμαστε, με πόση νοσταλγία τη φανταζόμαστε οι Ζακυνθinhoι της Άθήνας, που την ίδια ώρα, κάθε χρόνο, στη 17 του Δεκέμβρη, είμαστε μαζεμένοι στην Άγία Ειρήνη κι' άκούμε μ' εὐλάβεια την άρχιερατική λειτουργία της γιορτής...

Η Ζάκυνθος καυχίεται γιά τον Άγίο της πολύ περισσότερο άπ' όσο καυχίεται γιά τους ποιητές της, το Σολωμό, το Φώσκολο, τον Κάλλο, τους

περίφημους. Κι' έχει μεγάλο δικιο. Ένας Άγιος είναι πολύ ανώτερος από κάθε άλλον «μεγάλον άντρα», κι' ό τόπος που τον γέννησε πρέπει να περηφανεύεται γι' αυτόν περισσότερο. Γιατί ή Καλωσύνη είναι ανώτερη από τη Μεγαλοφυΐα. Τι ήταν, σαν άνθρωπος, ο Διονύσιος Σιγούρος; Ένας άγγελος. Σ' όλη του τη ζωή, δέν έκαμε στους ανθρώπους παρά καλό. Και μια φορά — ήταν τότε Ήγούμενος στην Άναφωνήτρα — που έπεσε στα χέρια του ο φονιάς του αδερφού του, ζητώντας έλεος και άσυλο στο μοναστήρι, αντί να τον παραδώση στους στρατιώτες που τον κυνηγούσαν, τον έκρυψε και τον έσωσε. Τόση καλωσύνη ποιος άνθρωπος την έχει; Μόνο ένας Άγιος. Άγιοι δέν μπορούμε βέβαια νάμαστε όλοι. Άς είμαστε τουλάχιστο όσο καλοί άνθρωποι μπορούμε...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'

Κι' ο Τοτός διηγήθηκε στη γαγιά του, μ' όλα τα καθέκαστα, την περιπέτεια και τη σωτηρία του λαγού. Έπειτα της είπε:

— Και τώρα τί θά τον κάνουμε; Δέν πιστεύω να θελήσης να τον σφάξουμε και να τον φάμε. Μου φαίνεται πως, άφοῦ τον έσωσα εγώ, πρέπει να ζήση.

— Σωστό, είπε ή γαγιά, που κι' αυτή είχε καλή καρδιά. Αν και θά γινόταν περίφημο σαλμι ή στυφάδο, ως τον αφήσουμε να ζήση γι' άγάπη σου.

— Ναι, ναι, γαγιάκι! φώναξε με χαρά ο Τοτός. Πρωτα όμως πρέπει να τον γιαιτρέψουμε. Κι' έπειτα να του δώσουμε την έλευθερία του.

Σύμφωνοι όλοι. Έβαλαν το λαγό στην κλούβα που έβαζαν τα κουνέλια — εκείνο τον καιρό έτυχε άδειανή — και τον περιποιήθηκαν τόσο καλά, ώστε ύστερ' από τρεις ήμέ-

ρες ο άρρωστος ξανάγινε υγιέστατος και ζωηρότατος. Έπειδή όμως ή έποχή του κυνηγιού έξακολουθούσε κι' από το πρωτ' ως το βράδυ άκούγονταν τουφεκιές και γαυγίσματα, ο Τοτός δέν έβιάσθηκε εά έλευθερώση το άγαπημένο του ζωό.

— Θά μου το σκοτώσουν, έλεγε, οι κυνηγοί. Άς το κρατήσω ακόμα λίγο, κι' άμα φύγουν αυτοί οι κακοί άνθρωποι, το αφήνω έλεύθερο να γυρίση στη φωλιά του, όπου θά έχη ίσως γονείς κι' αδέρφια.

Έτσι ο λαγός καθόταν κλισμένος στην κλούβα.

(Άκολουθεί)

ΚΥΡΑ· ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ)

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —
Θανάσης. — Καί τώρα, βέρα πρό-
στιμο.

Δαλάκης, με αγανάκτηση. — Εί-
σαυτε παλιόπαιδα. Καί σύ, Ἀννούλα,
καί σύ, Σπυράκη. Δέ θά σᾶς ξαναμι-
λήσω ποτέ. (Κλωτᾷ τὰ χαρτιά).
Πάρτε τὰ παλιόχαρτά σας. (Τούς
σπρώχνει ὅλους καί μπαίνει στό σπι-
τι του.

ΣΚΗΝΗ Ε΄

(Περνοῦν δυό σιγμιές με σιωπή.
Ὅλοι κοιτάζουν κατά τήν πόρτα).

Ἀννούλα. — Μωρὲ τρόπος!

Πίπης, περιφρονητικά. — Μά τί
περίμενες, καὶ μένη, ἀπ' αὐτόν;

Σπυράκης. — Ἐγὼ τὴν ξέρω καλά
τὸ Δαλάκη. Τέτοιους εἶναι.

Πίπης. — Τώρα; Παιδὲς θά μᾶς
δώσει τὰ λεπτὰ μας;

Θανάσης. — Ὁ Δαλάκης. Ποῖδς
ἄλλος; Αὐτὸς τὰ πῆρε. Αὐτὸς εἶναι
ταμίας.

Πίπης. — Κουτοὶ ποὺ εἴμαστε καί
μεῖς, νὰ τὸν πιστεύουμε τόσο καιρό.

Χοῆστος. — Καί νὰ
τοῦ δίνουμε λεπτὰ νὰ κά-
νῃ Μουσεῖο! Ἀκούς Μου-
σεῖο! Νὰ βάλουμε, λέει,
γάτες στὰ κλουβιά καί
ποντικὸς στὶς φάκες, γιὰ
νὰ παρακολουθοῦμε τὴ
ζωὴ τους. Ἀκούς κουτα-
μάρες!

Πίπης, με γέλια. —
Καί κατσαρίδες στὰ κου-
τάκια!...

Θανάσης. — Κουτα-
μάρες!...

Πίπης. — Τώρα ἂς
ἀφήσουμε τὰ λόγια. Ἐγὼ
θέλω τὰ λεπτὰ μου. (Βά-
ζει τὰ χέρια σὺν στόμα
καί φωνάζει). Ἐ, κύρ
Δαλάκη, τὰ λεπτὰ μου.

Θανάσης. — Χτυπᾷ
ἐνα ξύλο, πὸν βοῖσκειται
ἡ κεῖ, πάνω σὺν σκαλο-
πάτι καί φωνάζει). —
Κύρ Δαλάκη, τοὺς πα-
ράδες.

Χοῆστος, πέρνει δυό
οἰδερά πὸν βοῖσκειται
ἡ κεῖ σὺν ἐργαστήρι τοῦ
Δαλάκη καί φωνάζει
χτυπώντας τὰ οἰδερά. —

Ὁ Δαλάκης, ὁ σοφός —
Ὁ Δαλάκης ὁ ξυπνός.

Ὅλοι μαζί, χτυπᾷ
ὁ, τι βοῇ ὁ καθένας, κα-
ρέκλες, οἰδερά, ξύλα καί
λένε με τραγουδιστὴ φωνή.

νή. — Ὁ Δαλάκης ὁ σοφός — Ὁ Δα-
λάκης ὁ ξυπνός.

Χοῆστος, τραγουδᾷ, χτυπώντας
τὸ χάρακα πάνω σὺν τραπέζι τοῦ
Δαλάκη. — Δόσοσε τὸ διφραγκάκι
— τοῦ Χρηστάκη.

Ὅλοι μαζί, χτυποῦν παλαμάκια,
ἢ ὁ, τι βοῇ ὁ καθένας καί ἐπαναλαμ-
βάνουν τραγουδώντας. — Δόσοσε τὸ
διφραγκάκι — τοῦ Χρηστάκη.

Σπυράκης, χτυπᾷ παλαμάκια. —
Δόσοσε τὸ ταλλαράκι — τοῦ Σπυράκη.

Ἀννούλα, χτυπᾷ παλαμάκια. —
Δόσοσε τῆς Ἀννούλας — τὰ λεπτὰκια.

Πίπης, χτυπᾷ δυό οἰδερά πὸν
βοῇ σὺν ἐργαστήρι τοῦ Δαλάκη. —
Δόσοσε τοῦ Πίπης μας — τὰ παραδάκια.

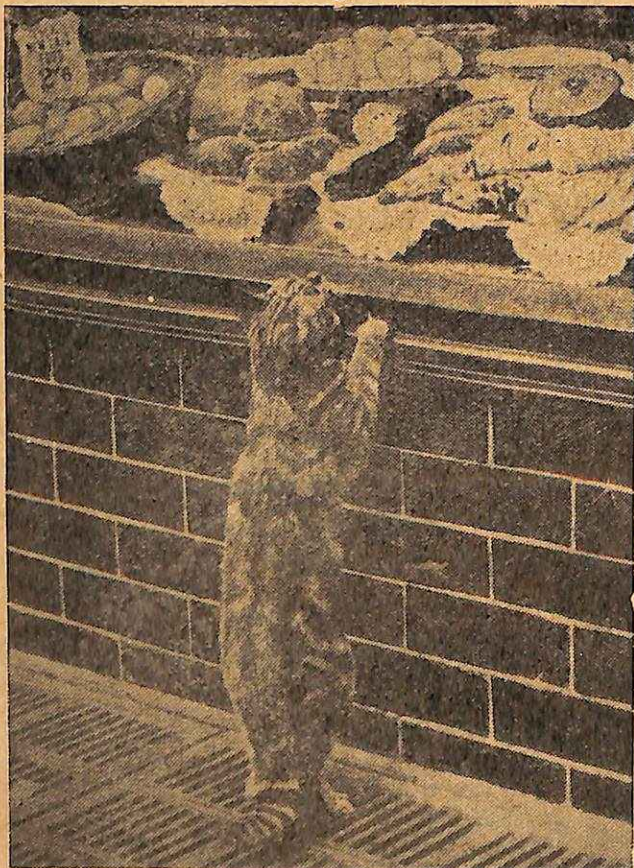
Ὅλοι μαζί, ἐπαναλαμβάνουν με
θόρυβο. — Δόσοσε τοῦ Πίπης μας —
τὰ παραδάκια.

Θανάσης, χτυπώντας παλαμάκια.
Δόσοσε ὅτι χρωστᾷς — σὺν Θανάση.

Ὅλοι μαζί, ἐπαναλαμβάνουν με
θόρυβο. — Δόσοσε ὅτι χρωστᾷς σὺν
Θανάση.

Ὅλοι μαζί, γελοῦν, χτυποῦν πα-
λαμάκια, ξύλα ὁ, τι βαστᾷ ὁ καθέ-
νας, κάνουν θόρυβο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ἀ, τί ὥραϊα πράγματα ποὺ ἔχει ἐδῶ! Δὲν θά
μπορέσω νὰ βαστάξω, καί θά... κλέψω!

Δούλα ἸΡΣΙΜ

Πίπης. — Παιδιά, πᾶμε νὰ τὰ
ποῦμε τὰ κατορθώματα τοῦ Δαλάκη
καί σὺν συμμαθητῇ του τὸν Τάκη.

Θανάσης. — Νὰ τὴν μάθη κι' αὐ-
τὸς τί εἶναι.

Χοῆστος. — Ναί, ναί, πᾶμε, πᾶμε.
Πίπης, μπαίνει μπροστά — Νὰ τὰ
ποῦμε σ' ὅλους. Σ' ὅλους!

Ὅλοι. — Ναί, ναί. (Φεύγουν τρα-
γουδώντας. «Ὁ Δαλάκης ὁ σοφός
κλπ». Τὸ τραγοῦδι σβύνει σιγὰ σιγὰ).

ΣΚΗΝΗ Σ΄

Ἡ σκηνὴ μένει ἄδεια ἐνα λεπτό.
Ἡ πόρτα ἀνοίγει σιγὰ, σιγὰ καί προ-
βάλλει τὸ κεφάλι τοῦ Δαλάκη. Κοι-
τάζει δεξιὰ, ἀριστερά, δεξιὰ. Μπαί-
νε στὴ σκηνή.

Δαλάκης. — Φύγανε, φαίνεται.
Φύγανε, (με θλίψη). Μωρὲ φίλους
ποὺ τοὺς ἔχω. . . Σπουδαῖους φίλους.
(Κοιτάζει τὸ ἐργαστήρι του). — Πάει
ὁ κόπος μου. Τόσος κόπος. . . Πάει
καί τὸ καὶ μένο μου τὸ Μουσεῖο. . .

(με θυμὸ καί με κίνηση ἀρπαγῆς).
Λεπτὰ, λεπτὰ, λέει ὁ Θανάσης. Εἰς-
πράξεις! . . . (ἤρεμα). Τί νὰ τίς κάνης
τίς εἰσπράξεις, καὶ μένε; Νά, θά εἴχαμε
ἐνα τόσο ὠραῖο Μουσεῖο.

Ὅλων τῶν εἰδῶν τίς πετα-
λούδες. Τὰ ζουζούνια στὰ
κλουδάκια, θά τὰ βλέπα-
με θά τὰ ταῖζαμε. . . Θά
βλέπαμε τὴ ζωὴ τους.

Ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ λου-
λούδια, τὰ φύλλα πατι-
κυμένα. . . Θά τὸ πλου-
τίζαμε τὸ Μουσεῖο μας
σιγὰ, σιγὰ. Καί σιγὰ, σι-
γὰ θά ἐρχόντανε οἱ εἰς-
πράξεις. (Μένει λυπημέ-
νος, συλλογισμένος). Ὁ-
μως ἐγὼ θά τὸ κάνω τὸ
Μουσεῖο, (με χειρονομία
καί χτυπώντας κάτω τὸ
πόδι) θά τὸ κάνω. (Διευ-
θύνεται σὺν ἐργαστήρι
του, ψάχνει). Τί εἶναι
δικό μου ἀπ' αὐτά; Τὸ φα-
λίδι (τὸ παίρνει, ψάχνει).
Ὁ σουγιός. (Ψάχνει).
Τίποτ' ἄλλο. Βέβαια. Αὐ-
τὰ εἶναι. Ψαλίδι, πριόνι,
μαχαίρι, σουγιός. Θά τὸ
κάνω τὸ Μουσεῖο. Γιὰ
λεπτὰ ποὺ νὰ βρῶ; Ὁ, τι
λεπτὰ μου δίνει ὁ Μπα-
μπάς, ἡ Μαμά, θά τὰ ξο-
δεύω γιὰ τὸ Μουσεῖο. Δέ
θὰ δώσω γιὰ καραμέλες
οὔτε μιὰ πεντάρα. Κι' ὅταν
τὸ τελειώσω, θά τοὺς πῶ:
(Με χειρονομία). Ὅριστε,
δέστε τὸ ἔργο μου. Φεύγει

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ ἄλλο λεπτό βρίσκονται καί οἱ δύο
ἀρπαγμένοι νὰ κυλοῦνται στὴ σκόνῃ
τοῦ δρόμου, σὺν δυὸ γάτες ποὺ μχ-
λώναν. Τραβιῶνται ἀπὸ μαλλιά καί
ἀπὸ ροῦχα, χτυποῦνται, τσαγκρουνί-
ζονται, δαγκάνονται, δίνουν γροθιές
ὁ ἓνας σὺν ἄλλον καί σκεπάζονται
με σκόνῃ καί με δόξα. Σιγὰ-σιγὰ τὸ
ἄμορφο σύμπλεγμα παίρνει μορφή
καί φανερώνεται ὁ Τὸμ ποὺ εἶναι
καθισμένος καθάλλικευ-
τὰ ἐπάνω σὺν νεοφερ-
μένο καί τὸν ἔχει στρώ-
σει σὺν γροθιές.

— Πές: σώνει! φω-
νάει ὁ Τὸμ.

Ὁ ἄλλος ὅμως πα-
λεύει σιωπηλὰ κι' ἀ-
πεγνωσμένα νὰ ἐλευθε-
ρωθῇ καί κλαίει ἀπὸ
λύσσα καί ἀπὸ πόνο.

— Πές: σώνει! ἔα-
ναλέει ὁ Τὸμ καί ἔξακο-
λουθεῖ τὸ γρονθοκό-
πημα.

Τέλος ὁ ξένος βγάζει
ἐνα μισοπινυμένο «σώ-
νει» ἀπὸ τὸ στόμα του
καί ὁ Τὸμ τὸν ἀφήνει
ἐλεύθερον καί τοῦ λέει:

— Τὸ εἶδες τώρα.
Κι' ἄλλη φορὰ νὰ προ-
σέχης με ποῖν νὰ τὰ
βάζεις.

Ἀναρριπώντας τὰ
δάκρυά του καί φουών-
τας τὴ σκόνῃ ἀπὸ τὴ
μύτη του ἔτρεξε ὁ μι-
κρός νὰ φύγῃ καί σὺν
μεταξὺ προσπαθοῦσε νὰ
τινάξῃ τὴ σκόνῃ ἀπὸ
τὰ ροῦχα του, κάθε τό-
σο γύριζε τὸ κεφάλι του

ἔδειχνε ἀπειλητικὰ σὺν Τὸμ τὴ γρι-
θιά του καί φοβέριζε τὸν Τὸμ με
κάθε λογῆς φοβερὰ ἀντίποινα «ἂν
τύχαινε νὰ ξαναπέσῃ σὺν χέρια
του». Ὁ Τὸμ ὅμως γελοῦσε σαρ-
καστικά καί με μεγάλη περηφάνεια
τράβηξε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύ-
θυνση. Μόλις ὅμως εἶχε γυρίσει τὴν
πλάτη του, ὁ νικημένος ἄρπαξε μιὰ
πέτρα, τὴν πέταξε τοῦ Τὸμ καί τὸν
πέτυχε ἀκριβῶς ἀνάμεσα σὺν ὤμους
— κι' ὕστερα τὸβαλε σὺν πόδια τρέ-
χοντας σὺν ἐλάφι. Ὁ Τὸμ, δίχως νὰ
χασομερήσῃ κυνήγησε τὸν ἄνθρωπο
δολοφόνου ὡς τὸ σπῆτι του, ποὺ με τὴν
εὐκαιρία αὐτὴ εἶδε καί ποὺ βρισκό-
ταν, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν φράκτη

τοῦ περιβολιοῦ καί τοῦ φώναξε νὰ
βγῇ ἔξω γιὰ νὰ μετρηθοῦνε ἄλλη μιὰ
φορὰ. Ἐκεῖνος ὅμως προτίμησε νὰ
περιφρονήσῃ τὴν πρόκληση καί πῆ-
γε πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθυ-
ριοῦ καί τοῦ ἔκανε γκριμάτσες. Σὺν
τέλος βγήκε ἔξω ὁ μητέρα τοῦ παι-
διοῦ, μάλωσε τὸν Τὸμ, λέγοντάς του
ἐλεεινὰ καί κακοαναθρεμμένο παιδί
καί τὸν ἔδωξε ἀπ' τὸ σπῆτι της.

Θέλοντας καί μὴ ὁ Τὸμ ἀναγκά-
σῃ σκηνὴ ὁ Τὸμ. Με
τὸ ἓνα χέρι κρατοῦσε
ἐνα κουδᾷ γεμάτον λα-
δομπογιά καί με τὸ ἄλ-
λο ἓνα χοντρὸ πινέλο.

Ἐρίξε μιὰ ματιὰ σὺν
φράκτη τοῦ περιβολιοῦ
καί τότε τοῦ φάνηκε
σὺν νάχασε ὁ φύση μο-
νομίας ὅλη τὴν ὁμορφιά
της. Ἡ ψυχὴ του ἦταν
πολὺ βαρεῖα: Δεκαπέν-
τε μέτρα φράχτης, δυὸ
μέτρα ψηλός! Στ' ἀλή-
θεια ἡ ζωὴ ἦταν ἄχαρη
καί τὸ νὰ ζῇ κανεῖς ἐνα
μαρτύριο! Βαρυστασι-
νάζοντας βοῦτηξε τὸ πι-
νέλο σὺν μπογιά, πέρα-
σε τὴν ἐπάνω σάνίδα
μιὰ φορὰ, κι' ἄλλη μιὰ
φορὰ, σύγκρινε τὸ μι-
κροσκοπικὸ κομματάκι
ποὺ εἶχε βάψει με τὴν
ἀπροσμέτρητη ἐπιφά-
νεια ποὺ δὲν εἶχε ἀκό-
μη βάψει — κι' ἔπεσε
ἀποθαρρυνμένος σὺν κού-
τσουρο ἐνὰς δέντρου.

Τὴ στιγμή ἐκείνη
ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν πόρ-
τα τοῦ κήπου ὁ Τζιμ γιὰ
νὰ πάρῃ νερὸ ἀπὸ τὴ
βρύση τοῦ χωριοῦ. Ὁ Τὸμ οὔτε ν'

ἀκούσῃ καὶ δὲν ἤθελε ἄλλοτε ὅταν
τοῦ ἔλεγον νὰ κουβαλήσῃ νερὸ, μὰ
σήμερα ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ φαινόταν
ἐξαιρετικὰ ἐλκυστικὴ. Σκέφθηκε πό-
σον κόσμο θά μπορούσε νὰ συναντή-
σῃ σὺν βρύση. Δευκοὶ καί μιγάδες,
ἀραπόπουλα κι' ἀραπινίτσες στέκον-
ταν πάντα γύρω σὺν βρύση καί περί-
μεναν τὴ σειρά τους. Ἐκεῖ ἄλλοι ἄλ-
λαζαν τὴ σειρά τους, ἄλλοι παζά-
ρευαν, ἄλλοι καυγάδιζαν, ἄλλοι ἀρ-
πάχνονταν μαλλιά με μαλλιά. Καί
σκέφθηκε ἀκόμη πῶς ὁ Τζιμ ποτέ
του δὲν γύριζε σὺν σπῆτι προτοῦ πε-
ράσῃ μιὰ ὥρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἐφθασε τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββά-
του κι' ὅλη ἡ ἀνοικιὰτικὴ φύση ἐνα
γύρο ἦταν πρόσχαρη καί ἀνθηρὴ καί
γεμάτη ζωὴ καί κίνηση. Κάθε καρ-
διά τραγουδοῦσε μέσα της κι' ὅταν
τύχαινε αὐτὴ ἡ καρδιά νὰ εἶναι νεα-
νική, τότε τὸ τραγοῦδι ἄθελα ἀνέβαι-
νε κι' ἔβγαине ἔξω κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη.
Σ' ὅλα τὰ πρόσωπα ἦταν ζωγραφι-
σμένη ἡ χαρὰ καί οἱ ἄνθρωποι ἐμοια-
ζαν σὺν νὰ περπατοῦσαν πὺν ἐλαφρὰ
ἀπὸ ἄλλοτε. Οἱ ἀκακίες ἦταν ἀνθι-
σμένες καί γέμιζαν τὸν ἀέρα με τὴν
εὐωδίαν τους. Ἐξαφνὰ παρουσιάστηκε
στὴ σκηνὴ ὁ Τὸμ. Με
τὸ ἓνα χέρι κρατοῦσε
ἐνα κουδᾷ γεμάτον λα-
δομπογιά καί με τὸ ἄλ-
λο ἓνα χοντρὸ πινέλο.

Ἐρίξε μιὰ ματιὰ σὺν
φράκτη τοῦ περιβολιοῦ
καί τότε τοῦ φάνηκε
σὺν νάχασε ὁ φύση μο-
νομίας ὅλη τὴν ὁμορφιά
της. Ἡ ψυχὴ του ἦταν
πολὺ βαρεῖα: Δεκαπέν-
τε μέτρα φράχτης, δυὸ
μέτρα ψηλός! Στ' ἀλή-
θεια ἡ ζωὴ ἦταν ἄχαρη
καί τὸ νὰ ζῇ κανεῖς ἐνα
μαρτύριο! Βαρυστασι-
νάζοντας βοῦτηξε τὸ πι-
νέλο σὺν μπογιά, πέρα-
σε τὴν ἐπάνω σάνίδα
μιὰ φορὰ, κι' ἄλλη μιὰ
φορὰ, σύγκρινε τὸ μι-
κροσκοπικὸ κομματάκι
ποὺ εἶχε βάψει με τὴν
ἀπροσμέτρητη ἐπιφά-
νεια ποὺ δὲν εἶχε ἀκό-
μη βάψει — κι' ἔπεσε
ἀποθαρρυνμένος σὺν κού-
τσουρο ἐνὰς δέντρου.

Τὴ στιγμή ἐκείνη
ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν πόρ-
τα τοῦ κήπου ὁ Τζιμ γιὰ
νὰ πάρῃ νερὸ ἀπὸ τὴ
βρύση τοῦ χωριοῦ. Ὁ Τὸμ οὔτε ν'

ἀκούσῃ καὶ δὲν ἤθελε ἄλλοτε ὅταν
τοῦ ἔλεγον νὰ κουβαλήσῃ νερὸ, μὰ
σήμερα ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ φαινόταν
ἐξαιρετικὰ ἐλκυστικὴ. Σκέφθηκε πό-
σον κόσμο θά μπορούσε νὰ συναντή-
σῃ σὺν βρύση. Δευκοὶ καί μιγάδες,
ἀραπόπουλα κι' ἀραπινίτσες στέκον-
ταν πάντα γύρω σὺν βρύση καί περί-
μεναν τὴ σειρά τους. Ἐκεῖ ἄλλοι ἄλ-
λαζαν τὴ σειρά τους, ἄλλοι παζά-
ρευαν, ἄλλοι καυγάδιζαν, ἄλλοι ἀρ-
πάχνονταν μαλλιά με μαλλιά. Καί
σκέφθηκε ἀκόμη πῶς ὁ Τζιμ ποτέ
του δὲν γύριζε σὺν σπῆτι προτοῦ πε-
ράσῃ μιὰ ὥρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Το καλοκαίρι πέρασε μ' όλα της γής τὰ κάλλη. Καί ἤρε το Φθινόπωρο καί ὁ χειμώνας πάλι. Τώρα πουλάκια δὲν λαλοῦν, λουλούδια δὲν ἀνθίζουν. Κι' οἱ κάμποι κἀποὶ ἔρημοι, δὲν χρυσοπρασινίζουν. Τραγοῦδια δὲν ἀκούγονται, οὔτε λαλεῖ τ' ἀηδὼνι, Μονάχα τ' ἀστραπόβροντο, ἄγριος βοριάς καὶ χιόνι. Οὔτε βοσκὸς ἀκούγεται τῇ χαρυνγῇ φλογέρα, Μόνο τὰ δένδρα, πὺ βογγοῦν στὸ μανιασμένο ἀγέρο. Τώρα κι' αὐτὰ ἐρρίζανε τὰ πράσινά τους φύλλα. Καὶ τὸ διαβάτη τὸ φτωχὸ τὸν πιάνει ἀνατριχίλα. Ἡ γαλανὴ μας θάλασσα φουρτουλιάσεν, ἀφρίζει. Καὶ μετὰ τὰ ἄγρια κύματα, τὰ πλοία φοβερίζει.

Τώρα, ἡ πλάση ὅλη θορνέει τῆς φύσεως τὰ κάλλη. Μὰ ὅταν συλλογίζεται πὺς θὰ ξανάθουν πάλι, Ὁ οὐρανὸς χαμογελά καὶ σταματᾷ ἡ μπόρα, Καὶ λάμπει τὸ οὐράνιο τόξο πάνω ἀπ' τὴ χώρα.

Παλῆδ Βιολί [B]

ΑΛΛΑΓΗ...

Θυμάμαι ἄλλες χρονιές, πὺ σὰν πλησίαζε ν' ἀνοίξῃ τὸ σχολεῖο μου ἐννοῶθα μεγάλη χαρά. Στιγμὴ δὲν καθόμουν ἡσυχῇ, μόνο κάθε τόσο φέροντας βόλτα δὺ τὰ δωμάτια χοροεθούσα κι' ἔλεγα:

— Θὰ πάω σχολεῖο, θὰ πάω σὲ λίγο καιρό.

Καὶ τὸ ἔλεγα, τὸ ξανάλεγα, τόσο πὺ ὅλοι στὸ σπίτι με βαρύνονταν καὶ παρακαλοῦσαν μαζί μου, ν' ἀνοίξῃ τὸ ποθητὸ μου σχολεῖο γιὰ νὰ ἡσυχάσουν...

Θυμάμαι ἀκόμα, πὺς συχνὰ ἐβγαζα τὴν καλοσιδερωμένη ποδιά μου — πὺ ἦταν μπλέ με ἄσπρο γιακά στὸ δημωτικό, καὶ κάτασπρη στὸ ἀνώτερο — τὴν φοροῦσα με προσοχή, ἔπειρα τὴν τσάντα στὸ χέρι, καὶ ἔτρεχα στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ καμαρώσω, καὶ νὰ συμπληρώσω τὴ στολή μου, μ' ἓνα λευκὸ καπελάκι, καὶ μ' ἄσπρα παπούτσια.

Θὰ ἤμουν ἱκανὴ νὰ κάθομαι ὠρες ἔτσι, κάνοντας σκέψεις γιὰ τὸ σχολεῖο μου, ἂν μ' ἄφηναν ἡσυχῇ οἱ φωνές τῆς μαμάς, καὶ τῶν ἀδελφῶν μου πὺ με κοροῦδευαν...

Κι' ὅταν πιά ἐφθάνε ὁ καιρὸς, σηκώνομουν μόνη μου ἀπ' τὴς πέντε, — πὺ ἄλλοτε, φωνές καὶ σπρωξίματα γιὰ νὰ με ξυπνήσουν τοὺλάχιστον στὴς ἐννιά — καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ τὸ σκάσω, γιὰ νὰ πάω νωρὶς στὸ σχολεῖο.

Ἐκεῖ ἄλλες χαρές. Φιλιά, χαιρετισμοί, γέλια, κ' ὕστερα τρέλλες πὺ μὰς ἄφηναν νὰ τὴς κάνουμε, ἀφοῦ ἦταν ἡ πρώτη μέρα: Παίξαμε κυνηγητὸ μετὰ τὴς τάξεις, ἀνεβαίναμε καὶ γλιστροῦσαμε στὰ θρανία, κατεβαίναμε στοὺς διαδρόμους, στὴν αὐλὴ, πηγαίναμε στὴν ταράτσα, καὶ τέλος ὅτι μὰς ἔκοβε ὁ νοῦς...

Ἐπειτα, τὴς ἄλλες μέρες, ξανάρχιζε ρυθμικὰ ἡ ἀγαπημένη μου σχολικὴ ζωὴ πὺ ταραζόνταν πότε-πότε, ἀπὸ εὐχάρισια ἢ δυσάρεστα ἐπεισόδια...

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε. Περνοῦσε γιὰ ὅλες ξένοιαστα, καὶ γιὰ μένα, πὺ δὲ φανταζόμουν ὅτι κάποτε θὰ ἤμουν ἀναγκασμένη ν' ἀφήσω τὴν ἀγαπημένη πατρίδα μου, τὸ σχολεῖο μου τὴς φίλες μου, καὶ τόσα εὐχάριστα...

Ἔτσι μὰ μέρα — τὴν ἴδια ἀκριβῶς πὺ ἀρχίζε τὸ σχολεῖο μου — ξυπνήσα πρωὶ-πρωὶ. Ἀνοίξε μὰ μάτια μου καὶ γύρεψα νὰ βῶ γνωστὰ μου πράγματα: τὴν ντουλάπα μου πὺ μέσα ἦταν πάντα ἡ ποδιά μου, τὸν ντιβάνι, ἀριστερά, πὺ συχνὰ μουραομένη ἀπ' τὰ παιχνίδια, ἔγερνα νὰ κοιμηθῶ.

Ἀπόρησα... Τίποτα δὲν ἦταν στὴ θέση του, καὶ τὸ ντουλαπάκι μου ἀκόμα ἔλειπε. Πιὸ κάτω ἦταν τώρα μὰ πιὸ μεγάλη, ντουλάπα μὰ ξένη κι' ἀγνωστὴ.

Πετᾶχτηκα πάνω, καὶ φαίνεται ἦταν τόσο δυνατὸς ὁ θόρυβος, πὺ στὴ στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' οἱ ἄλλες ἀδελφές μου μπήκαν μέσα ἐμφανισμένες.

Σὰν τὴς εἶδα ὅλες μαζί, ξυπνήσα καλά, συνήλθα. Θυμήθηκα πὺς εἶχαμε φύγει πιά ἀπ' τὴν πατρίδα μας, πὺς εἶχαμε ἔλθει στὴς ἀδελφές μας, κ' ἦταν ἡ πρώτη μέρα σήμερον πὺ βρισκόμουν στὴν Ἀθήνα, ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν ἡ πρώτη μέρα τοῦ σχολείου.

Θέλησα νὰ μὴ τοὺς πῶ τίποτα, ἀλλὰ τᾶχασα, καὶ ψιθύρισα:

— Νόμιζα πὺς ἤμουν στὸ Κάιρο, γύρενα τὴν ποδιά μου γιὰ νὰ πάω στὸ σχολεῖο μου...

Ἀρχισαν νὰ γελοῦν:

— Ἡ ποδιά σου; Εἶναι στὸ μπαούλο τώρα. Μὰ τόση ἀφηρημάδα...

Ἐπειτα σὰν με εἶδαν ἔτσι λυπημένη θέλησαν νὰ με παρηγορήσουν:

— Ἐννοια σου, ἡ μαμά σου εἰτοιμάζει ἄλλη τώρα μαύρη με κεντημένο ἄσπρο γιακάκι.

Μάταιες ὅμως ἦταν οἱ παρηγοριές τους. Ἡμουν λυπημένη. ὦ! ἀληθινὰ πόσο λυπημένη!

Σκεπτόμουν πὺς σὲ λίγο καιρὸ θὰ πῆ- γαινα σ' ἓνα ἄγνωστο σχολεῖο, θὰ

συναντοῦσα καινούργια πρόσωπα καὶ θὰ φοροῦσα μὰ μαύρη, κατὰμαυρη πό- διά. (Τί μ' ἐννοίαζε πὺς κεντητὸ για- κάκι; Ἐμένα μὺ φαίνονταν ὑπερβο- λικά ἄσχημη, ὕστερα ἀπ' τὴν ἄσπρη πὺ φοροῦσα ἐκεῖ...)

Σκεπτόμουν πὺς μπροστά μου τώρα, ἀνοιγόταν μὰ καινούργια ζωὴ, ἓνα νέο περιβάλλον.

Καὶ νιώθοντας ὅτι ἔπρεπε με κάθε τρόπο, νὰ τ' ἀγαπήσω, τὸ ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτὸ μου, ἐνῶ, τοῦ ἔκανα γιὰ χιλιοστὴ φορά τὴν ἐρώτηση:

Ἄραγε θὰ τὸ κατορθώσω;

Βασίλισσα Νεφερίτι [B]

FLORIAN

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Ὁ κουμπάρος ὁ Θωμᾶς Καὶ ὁ φίλος του ὁ Λουκάς Ἐπηρεύονταν καὶ οἱ δύο τους Μετὰ πόδια στὸ χωριὸ τους.

Μὰ στὸ δρόμο πὺ πηγαίναν Βλέποντας ἔφαγα κι' οἱ δύο τους Μὰ σακούλα νανολεονία πὺ ἦταν πεσμένα ἐμπρός τους.

Ὁ Θωμᾶς τὴν ἐσεπώννε Μὰ τοῦ λέει ὁ Λουκάς: «Ὁραῖο εἶδημα γιὰ μὰς». «Ὁχι δὰ» τοῦ λέει ὁ ἄλλος «Γιὰ ἐμένα θές νὰ πῆς». Ὁ Θωμᾶς τοῦ ἀπαντᾷ.

Κι' ὁ Λουκάς κατσουφιασμένος Τώρα πιά δὲν τοῦ μιλάει.

Σὰν ἐμπήκαν μετὰ στὸ δάσος Ἐφανήκανε ληστές: «Ἐχάθηκαμε» φωνάζει, «Ὁχι δὰ! τὰ παραλές». «Χάθηκα ἔπρεπε νὰ πῆς» τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Λουκάς

Καὶ τότε κρύβεται εὐθὺς Καὶ μένει μόνος του ὁ Θωμᾶς

Καὶ σὰν ἐφθάσανε κοντὰ Τοῦ πῆραν ὅλα τὰ λεφτὰ Κι' ἐκατάλαβε στερνά, πὺς τιμωρήθη στὰ σωστά.

Δόνιφαν [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο ἓνας μαθητὴς δὲν ξέρε τίποτα ἀπ' ὅτι τὸν ρωτᾷ ὁ δάσκαλος στὴν ἱστορία.

— Ἐρεῖς κὼν τί ἦταν ὁ Ρήγας Φε- ραῖος, ὁ Κοραῖς;

— ὦ! αὐτὸ μάλιστα, λέει ὁ μαθη- τὴς. Εἶναι ἀγάματα ἔξω ἀπ' τὸ Πανε- πιστήμιο.

(Παλιὸ) Κίτρινη Ἀράχνη [Δ]

Τὸ καλύτερο δῶρο τῆς πρωτοχρονιάς:

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ" ΤΟΥ 1937

Θαυμάσιος τόμος ἀπὸ 464 σελίδες. — 300 εἰκόνες. — «Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες». — «Πρὸς τὰ ἄστρα». — «Οἱ ὄρνιθες τοῦ Ταϊκού». — «Τὰ πουλιὰ τῆς αὐλῆς». — «Ἡ ἱστορία τοῦ Πιτσι- ρίκου». — 100 Ληγῆματα, 60 Ποιήματα, Ἀθηναῖκα Ἐπιστολαὶ τοῦ Φαίδωνος κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 110 ὁ τόμος ἄρραφος. Ταχυδρομικὰ: διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν ὁ ἄρραφος Δρ. 5. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 35.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ μόνον εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα Ἑλευθερουδάκη, Κολλάρου, Σιδέρη, Βασιλείου, Σαλιβέρου κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 13 Δεκεμβρίου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα- ρι τῆς Ἰταλίας, συνεργάζομενος μετὰ τῆς «Διαπλάσεως», διοργάνωσε δισεβδομα- διαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὰς γιὰ τὰ Ἑλλη- νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ- ξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιὰ. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι- διὰ. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

Τὸ ἐπόμενο φυλλάδιο θὰ εἶναι τὸ Χρι- στογεννητικόν, τὸ μεθεπόμενον τὸ Πρωτο- χρονιατικόν, κι' αὐτὸ μάλιστα θὰ εἶναι καὶ δωδεκάημερον. Πολλὰ ὠραῖα πράγματα θὰ διαβάσετε καὶ στὰ δύο.

Πολλὰ εἶναι καθεμέρα οἱ ἀνανεώσεις. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐρχονται στὸ γραφεῖο μου, ἀπὸ τὴς Ἐπαρχίας μὺ στέλνουν ταχυδρομικὰς ἐπιταγὰς. Εἶμαι κατεχαρακτημένη ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν προθυμίαν τῶν παιδιῶν μου. Ἀν πάῃ ἔτσι καὶ τὸ φετινὸν ἔσπαθμα, πολὺ γρήγορα θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ποθεύ- μενον.

Γιὰ τελευταία φορὰ σὰς θυμίζω καὶ σή- μερα: Ἡ πρώτη προσβολὴ γιὰ τὴν ἀνα- νέωση ἔλθῃ στίς 15 Δεκεμβρίου. (Θὰ σταί- λω τώρα στὸ Μπαρί τὰ ὀνόματα ἐκείνων πὺ ἀνάνεωσαν γιὰ νὰ λάβουν τὴς «Ἑλληνικὰς Μεταδόσεις».) Ἡ δευτέρη λήγει τὴν 31 αὐ- τοῦ τοῦ μηνός, κι' ἡ τρίτη λήγει τὴν 31 Ἰανουαρίου. Τὴν ἴδια ἡμερομηνία λήγει κι' ἡ προσβολὴ γιὰ τὴν ἀνανέωση τῶν Ψευδωνύμων καὶ γιὰ τὴ Σημείωση τῶν Εὐδωμάτων τοῦ 1937. — Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων (ἀπὸ μὴ μόνον, μετὰ 30 τὸ πολὺ Ἀσκήσεις) μπορεῖτε νὰ σταίλετε ὅποτε θέλετε, ὡς τὸ τέλος Μαΐου. — Τὴν 31 Ἰανουαρίου θὰ κλείσῃ ὁ- ριστικὰ κι' ὁ ἔρανος γιὰ τὸ Δῶρο στὸν Φαίδωνα. Ὅστε ὅσοι θέλετε νὰ συνει- σφέρετε, πρέπει νὰ τὸ κάμετε ὡς τότε.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα Ἑλένη Δ. Βλα- χοπαπαδοπούλου. Ὁχι, καμμιὰ παρεξή- γηση. Περιμένω τώρα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου γιὰ τὴ διάδοσίν μου, καὶ θὰ ἦθελα νὰπαίρνες καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου γιὰ νὰ- χουμε πιὸ τακτικὴ ἀλληλογραφία. Σοῦ ἔ- στείλα καὶ τὰ φυλλάδια πὺ ἐξήγησε.

Ἀκριβῶς, Δέλια, ἔχουν περάσει δύο χρόνια ἀπὸ τὸ τελευταῖόν σου γράμμα. Καὶ φαντάζεσαι με πόση χαρὰ ἔλαβα τὸ σημε- ρινὸ κι' εἶδα πὺς με θυμᾶσαι ἀκόμα καὶ σ' αὐτὴ τὴν τόσο «γεμάτῃ» ζωὴ σου. Ναι, τώρα εἶσαι μεγάλη κι' εἶσαι γεμάτη εἶναι συνήθως ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων, πὺ νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ προσφέρουν συχνὰ στὸν ἑαυτὸ τους «τὴς χαρὰς πὺ ἐπιζητοῦν». Ἐ- χουν ὅμως μὴ χαρὰ μεγαλύτερη καὶ διαρ- κέστερη ἴσως ἀπ' ὅλες: πὺς κάνουν τὸ καθήκον τους. Ὅστε πιστεύω πὺς θὰ ἦθε- λες ἀληθινὰ νὰ ἐκπαίδευς παιδιὰ. Αὐτὸ τὸ λέγεις ὅλοι μὰ ἂν τοὺς παρουσιάζονταν μὴ νερὰ ἔλθῃ, πρᾶγμα νὰ τοὺς μεταμορφώσῃ μετὰ τὸ μαγικὸν τῆς ραβδί, εἶμαι βέβαιη πὺς δὲν θὰ τὴν ἄφηναν...

Εὐχαριστῶ πολὺ, Κυκλαμιά, γιὰ τὴν

πειράζει. Ἐλπίζω, τώρα πὺ ἐφυγαν οἱ ξέ- νοι, νὰ ἐκπαίδευς τακτικὰ ὅπως πρῶτα. Χαίρω πὺ σ' εὐχαριστᾷ τόσο ἡ ὕλη μου. Τοῦ χρόνου λοιπὸν θάρθῃ νὰ σπουδάσῃς καὶ θὰ σ' ἔχω κοντὰ μου; τί καλὰ!

Κατάσκοπε 33, ἂν οἱ ἄλλοι ἐκεῖ ἔλα- βαν τὸ φυλλάδιόν σου καὶ σὺ ὅχι, θὰ πῇ πὺς τὸ δικὸν σου καθυστερεῖ ἡ χάθῃς στὸ ταχυ- δρομείο. Γιατὶ ἐγὼ κάνω τὴν διεκπεραίωσή μου τόσο προσεκτικὰ, ὥστε ποτὲ δὲν γί- νεται λάθος. Περιμένω τώρα καὶ λιγώτερο βιαστικὰ γράμμα σου.

Ὁπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, ἀνανέωση τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σοῦ ἔστειλα ἓνα τετρά- διο. Ὅσα μὺ ἔστειλες τὰ ἔλαβα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ πληροφορήσω ἂν ἡ Β. ἀνάνεω- σῃ ἢ πῆς ψευδώνυμόν, πρέπει νὰ φέξω καὶ δὲν ἔχω καιρό. Ἀς τὸ ἔχουν ὅπ' ὅψι τους ὅσοι μὺ κάνουν τέτοιες ἐρωτήσεις: δὲν ἀπαντῶ παρὰ μόνο ὅταν τυχαῖν νὰ εὐκαι- ρῶ, ἢ νὰ θυμοῦμαι καὶ νὰ μὴν εἶναι ἀ- νάγκη νὰ φέξω.

Δοξαζόμενο Νησί, θὰ εἶδες τὴν ἐγκρι- σὴν τοῦ ψευδωνύμου σου. Χαίρω πολὺ πὺ ἀποφάσεις νὰ μῆς καὶ στὴν κίνησιν καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴς εὐχὰς καὶ τὰ καλὰ λόγια. Γράψ μου, καὶ στὸ ἔξης λιγάκι πιὸ καθαρά, πὺ εὐανόητος.

Στέφαν, σ' εὐχαριστῶ πολὺ πὺ δὲν ἐσχέξῃς νὰ με συσταίνῃς ὅπου βρῶσαι, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπὸ τὴς δύο ἐκείνες δὲν ἐ- νεγράφη ὡς τώρα. Ἴσως θὰ περιμένουν τὴν Πρωτοχρονιά καὶ καλὸ θὰ ἦταν νὰ τοὺς τὸ θυμίσω, ὅν ἔχῃς τὴς διευθύνσεις τους. Εἶπα στὸν κ. Ε. πόσο σοῦ ἄρεσε ἡ «Στέλ- λα Βιολάντη» κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ. Ἀν θέλῃς νὰ τὸν ἰδῇς καμμιὰ φορὰ, εἶναι συ- νήθως στὸ σπίτι καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀπὸ τὴς ἐντεκάμισου καὶ πέρα.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα Ἑλένη Δ. Βλα- χοπαπαδοπούλου. Ὁχι, καμμιὰ παρεξή- γηση. Περιμένω τώρα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου γιὰ τὴ διάδοσίν μου, καὶ θὰ ἦθελα νὰπαίρνες καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου γιὰ νὰ- χουμε πιὸ τακτικὴ ἀλληλογραφία. Σοῦ ἔ- στείλα καὶ τὰ φυλλάδια πὺ ἐξήγησε.

Ἀκριβῶς, Δέλια, ἔχουν περάσει δύο χρόνια ἀπὸ τὸ τελευταῖόν σου γράμμα. Καὶ φαντάζεσαι με πόση χαρὰ ἔλαβα τὸ σημε- ρινὸ κι' εἶδα πὺς με θυμᾶσαι ἀκόμα καὶ σ' αὐτὴ τὴν τόσο «γεμάτῃ» ζωὴ σου. Ναι, τώρα εἶσαι μεγάλη κι' εἶσαι γεμάτη εἶναι συνήθως ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων, πὺ νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ προσφέρουν συχνὰ στὸν ἑαυτὸ τους «τὴς χαρὰς πὺ ἐπιζητοῦν». Ἐ- χουν ὅμως μὴ χαρὰ μεγαλύτερη καὶ διαρ- κέστερη ἴσως ἀπ' ὅλες: πὺς κάνουν τὸ καθήκον τους. Ὅστε πιστεύω πὺς θὰ ἦθε- λες ἀληθινὰ νὰ ἐκπαίδευς παιδιὰ. Αὐτὸ τὸ λέγεις ὅλοι μὰ ἂν τοὺς παρουσιάζονταν μὴ νερὰ ἔλθῃ, πρᾶγμα νὰ τοὺς μεταμορφώσῃ μετὰ τὸ μαγικὸν τῆς ραβδί, εἶμαι βέβαιη πὺς δὲν θὰ τὴν ἄφηναν...

Εὐχαριστῶ πολὺ, Κυκλαμιά, γιὰ τὴν

ἀνανέωση καὶ τὸ ἔσπαθμα. Ἐνέγραφα τὸ νέο μου φίλον πὺ, ἄμα λάβῃ τὰ πρῶτα φυλλάδια, ἐλπίζω νὰ μὺ γράψῃ κι' ὁ ἱ- διος. Χαίρω πὺ σοῦ ἄρεσαν τὰ Νέα τοῦ 1938. Ἐφέτελσα καὶ τὴς ἄλλες παραγγε- λίες καὶ περιμένω νὰ μὺ ἐκπαίδευς γρήγορα.

Καὶ ἔμένα, Ὑδραϊόπουλο, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔσπαθμα, καθὼς καὶ τὸν καλὸν σὰς Σύλλογον, πὺ μὺ εἰτοιμάζε- ται καὶ ἄλλα. Ὁ νέος μου φίλος θὰ ἔλαβε ἡδὴ τὰ πρῶτα φυλλάδια καὶ περιμένω νὰ μὺ γράψῃ πὺς τοῦ φάνηκαν. Σ' εὐχαριστῶ ἐ- πίσης καὶ γιὰ τὴν ἀνανέωση. Ὁχι, δὲν με κουράζουν τὰ γράμματά του δὲν εἶ- ναι βέβαια καλλιγραφικά, μὰ τὰ βγάζω καλὰ.

Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι, Δουξ Ὁμπλι- γκαντὸ καὶ Ἀεροπορίνα, καὶ τὰ δικὰ σας γράμματα διάβασα με μεγάλη εὐχαρίστη- σιν, ἐφέτελσα τὴς παραγγελίες σας καὶ σὰς εὐ- χαριστῶ. Ἀν ὁ χώρος δὲν μὺ ἐπιτρέπῃ νὰ σὰς ἀπαντήσω καὶ χωριστὰ, ἐλπίζω νὰ μὺ ἐκπαίδευς γρήγορα.

Συσταίνω τὸ Ρεσιτάλ Χοροῦ πὺ δίνει ἡ νεαρὴ καλλιτέχνης Ποθούλα Κανούτα — κόρη τῆς καλλιᾶς μου ἀξέχαστης Ζου- λέικας, Διαπλάσοπούλα ἄλλοτε κι' αὐτὴ — στὸ θέατρο Ὀλύμπια, τὴ Δευτέρα 20 Δε- κμβρίου, 6.30' μ. μ. Ἀκούω πολλὰ γιὰ τὴν τέχνην τῆς Κανούτας, πὺ διακρίθηκε καὶ στὴν Ἀμερικὴ, ὥστε δὲν θὰ γάσῃ ὁ- ποῖος πᾶσι νὰ τὴν ἰδῇ νὰ χορεύῃ. Ἐννοεῖ- ται πὺς οἱ χοροὶ τῆς εἶναι ἀνώτερης τέ- χνης καὶ σημαῖς: ἐρμηνεύουν με ρυθμικὰ καὶ πλαστικὰ κινήσεις συνθέσεις μεγάλων μουσικῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βασίλειος τῆς Ἐ- ρήμου, ἄ. (ΠΜ). Βέλλυ Φοῖτε, ἄ. (ΑΒ). Γαλάζιο Βάλς κ. (ΙΨ). Φραγκίσκος Ἰω- σήφ, ἄ. (Ἀήτητος). Μισοῦκα, κ. (ΧΙΙ). Θαλασσοκράτωρ, ἄ. (ΚΚ). Ἀδόλφος Βόλμπουκ, ἄ. (ΚΒ). Σάουλ Βανέλ, ἄ. (ΙΜ). Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος, ἄ. (ΧΑ). Σπαθιστής, ἄ. (Δ):

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Με- λαχογιὸν Διαβολάκι, κ. Μικρομέγαλος, ἄ. Ἀεροπορίνα, κ. Ναύαρχος Νέλσον, ἄ. Δούλη Δωδεκάνησος, κ. Χειμῶναθο, κ. Ροδόδαφνη, κ. Σαρπηδῶν, ἄ. Μαγε- μένο Βασιλόπουλο, ἄ. Σπίνος, κ. Κό- τσφας, κ. Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, ἄ. Στέλλα Βιολάντη, κ. Μεγάλῃ Ἰδέα, κ. Σκυριανόπουλο, ἄ. Αἰγαιοπελαγίτης, ἄ. Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, ἄ. Δόνιφαν, ἄ. Ἀνθος τοῦ Μαῖου, κ. Ξανθὸς Ἰππό- της, ἄ. Αἰλιβελά, ἄ. Φελιάς, ἄ. Κόκκι- νος Γαϊδάρος, ἄ. Βαρκοῦλα τῆς Πό- λης, κ. Βοσκαροῦ, ἄ. Ἐφῃ Καλλιθεᾶ- τας, κ. Σκορπιός, ἄ. Κυματίζουσα Κυ- νόλευκος, κ. Ἀσπὸχαστη, κ.

